

paa Dagsordenen: Eneſte Behandling af Fællesudvalgets Indstillinger angaaende Forſlag til Lov om ſatte Lønninger for Retsbetjent= og Magiſtrats=Embeder i Kongeriget Danmark, ſom hidtil ganſke eller tildeels have været aflagte med Sportler. (Eneſte Behandling findes i Tidenden Sp. 6481 ff., Lovforſlaget i Anhang A. Sp. 2095—96 og de af Fællesudvalget gjorde Indstillinger i Anhang B. Sp. 919—920). Samtlige Indstillinger og Sagen i ſin Heelhed ſattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (S. N. Hanſen): De Punkter, hvori der har været Uenighed mellem Landſtinget og Folkethinget angaaende denne Lov, ere følgende: Da Loven her var for til Eneſte Behandling, blev Gagerne for første Claffe nebfatte fra 3000 Rb. til 2800 Rb., og for anden fra 2500 Rb. til 2300 Rb. Landſtinget har atter ſat dem op reſpective til 3000 Rb. og 2500 Rb.; efter de Forhandlinger, der nu have fundet Sted i Fællesudvalget, er man, ſom det ærede Thing vil ſee, kommen til at foreſlaae, at Folkethinget gaaer ind paa, at Gagerne for første Claffe ſættes til 3000 Rb. og for anden til 2500 Rb.

Det andet Punkt, hvorom der var Uenighed, var det, at Landſtinget vilde, at Alderstillægget for første Claffe ſkulde efter 5 Aars Forløb være 200 Rb. og efter andre 5 Aars Forløb endvidere 200 Rb., medens Folkethinget ved Eneſte Behandling vedtog, at Alderstillægget ſkulde indſtrækkes til 200 Rb. efter 5 Aars Forløb. Det ærede Thing vil nu af Indstillingerne ſee, at Fællesudvalget har forenet ſig om at indſtille, at Alderstillægget for første Claffe ſættes til 300 Rb. efter 10 Aars Tjeneste, og naar dette vedtages, vil Alderstillægget være eens for første og anden Claffe, nemlig 300 Rb. efter 10 Aars Forløb, medens det ligeledes er eens, men noget større for de øvrige Claffer. — Det tredje Punkt, hvorom der ikke var tilveiebragt Enighed mellem Thingene, angik Contorholdsgodtgjørelſen, idet Folkethinget holdt paa, at denne vel foreløbig

kunde beſtemmes af Juſtitsministeren, men at den endelig blev at beſtemme gjennem Finantsloven, medens Landſtinget gjorde den Forandring heri, at den endelig ſkulde beſtemmes ved Lov. Folkethinget vedtog ved forrige Behandling for ikke at udfætte ſig for, at Juſtitsministerens foreløbige Beſtemmelse ſkulde udftrækkes i meget lang Tid, den Forandring at indſtrænke Gyldigheden af den foreløbige Beſtemmelse dertil, at den dog ikke kunde udftrækkes ud over et heelt Finantsaar foruden den Deel af det paagjældende Finantsaar, hvori Anſættelſen ſtete. Det ærede Thing vil ſee, at Fællesudvalget med Henſyn hertil er blevet enigt om at indſtille, at Landſtinget gaaer ind paa den Begrændſning af Gyldigheden af Juſtitsministerens foreløbige Beſtemmelse, ſom Folkethinget ſiſt havde vedtaget, og for Folkethingets Vedkommende foreligger der alſaa kun de to nys af mig nævnte Indstillinger.

Naar nu det Fleertal af Folkethinget, der tidligere har ſtemt for Nebfættelſe i diſſe Gager, overveier, hvorvidt det troer at burde gaae ind paa de Forſlag, der her foreligge, ſaa gjælder viſt for Flere det Samme, ſom gjælder for mig, idet jeg har været meget tvivlraadig om, hvorvidt jeg kunde gaae ind paa diſſe Indstillinger. Derſom Sagen ikke forelæa under ganſke ſæregne Forhold, vilde jeg viſnok ikke have kunnet komme til at tilraade de her opſtillede Satſer, men ſaaledes, ſom den Reform, vi ønſte fremmet, og ſom ſkulde finde ſin Afgjørelſe ved denne Lov, nu foreligger, har jeg dog meent at maatte beqvemme mig dertil. Idet nemlig den Begrændſning, ſom ved indværende Aars Finantslov er givet Juſtitsministeren med Henſyn til Anſættelſe i vacante Embeder, ſaaledes at han ikke kan anſætte Nogen med højere Gage end 2,500 Rb., udløber med indværende Finantsaar, og idet der for det følgende Aar ikke er ſat nogen ſaadan Grændſe, vilde der alſaa, idetmindſte foreløbigt, ikke være ſat nogenſomhelſt Begrændſning for Juſtitsministeren. Man kunde alſaa løbe Fare for, at denne Lovs Iffevægtelſe maafkee kunde medføre, at Ministeren ikke længer følte ſig bunden til at vedblive at gaae i Retning af Sportlernes Inddragelſe og Beſtemmelſen af